

Welkomstwoord Voorzitter Erry Stoové 2019

Excellenties,
Geachte aanwezigen,

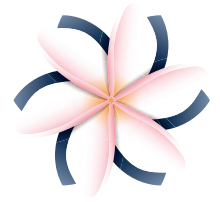
Het is mij een grote eer u welkom te mogen heten bij de Nationale Herdenking 15 Augustus 1945, waarbij wij stil staan bij de capitulatie van Japan waarmee een einde kwam aan de Tweede Wereldoorlog. Het zal u niet zijn ontgaan dat dit jaar in Nederland de festiviteiten van 75 jaar bevrijding zijn begonnen.

Maar laten wij niet vergeten dat de vrede in Nederlands-Indië 75 jaar geleden nog heel ver weg was. 1944, 75 jaar geleden voelde de oorlog inmiddels als een eindeloze ellende. De Japanse bezetting van Nederlands-Indië duurde toen al bijna twee-en-een-half jaar. Wie de vele dagboeken, opgetekende herinneringen op losse velletjes papier of in de kantlijn van de kookboekjes leest wordt het somber om het hart.

Zomaar een willekeurig citaat uit "De Japanse bezetting in dagboeken" van Mariska Heijmans- van Bruggen: "Vanmiddag, 18 maart 1944, toen ik naar het hospitaal ging voor de uitslag van het bloedpreparaat passeerde mij een brancard, waarop een brood-en-broodmagere patiënt lag. Iedereen dacht dat het een lijk was en nam de houding aan, maar de dragers zeiden dat het geen lijk was. Het was een zware dysenteriepatiënt, die een bloedtransfusie had gehad. Hij was werkelijk niet meer dan vel over been. Een vreselijk gezicht. En zo liggen er nog zoveel. Het kamp Chungkai hier bestaat nu als ziekenkamp circa veertien maanden. In deze tijd zijn er hier 1450 patiënten begraven." Aldus een krijgsgevangene die aan de Birma-Siam spoorweg heeft moeten werken. Deze passage raakte mij diep. Als beeld van de situatie in 1944 en omdat ik in de papieren van mijn vader heb gelezen dat hij als 32-jarige , gewonde, krijgsgevangene in datzelfde kamp heeft verbleven. Dan wordt je geraakt. Steeds indringender beseffen wij, de na-oorlogse generatie, dat wij een ereplicht hebben te vervullen door op 15 augustus samen te komen en de Melati te dragen als teken van respect voor zovelen die de oorlog aan den lijve hebben ondervonden.

Hoewel de vrede in 1944 in Nederlands-Indië nog heel ver weg voelde hielden velen de hoop op een betere toekomst. Hun verlangen en hoop op een wereld van vrede en veiligheid moet voor ons een aansporing zijn om ons elke dag weer opnieuw in dienst te stellen van vrede en veiligheid.

Ik wens u een troostrijke herdenking.

nationale herdenking
15 augustus 1945